

Pjevno tijelo

Zvonimir Mrkonjić

OPROŠTAJ

ve dulji su mi s morem oproštaji.
Sve teže mi je k sebi doć od mora.
Ne doznah bolje što mi more taji,
od čega sve je dublja moja bora.

Sve dublji, gorči, naši zagrljaji
u muk urasli tragičnoga zbora.
U neizvjesno vjetre zaveslaji:
beskonačno se nešto zbiti mora.

Nije li more postalo već drugo,
smrknuti dvojnik što me s dvojbom smami.
Zar nisam već ga zamijenio s dugom,
onkraj, gdje more utječe se tami?

Dok s morem samo volio sam dugo,
tek kasno te prepoznah, moja tugo.

MORE MORE

A more ne zna što će mi još reći
A more samo naplavine niže
A more neće ni bujicom riječi
A more bježi da bi došlo bliže

A more bi osvijestiti me htjelo
A more pljuskom prigovora srlja
A more hoće sve crno na bijelo
A more mora da je slijepa mrlja

A more mora umarat me marno
A more ne zna što vali žamore
A more kudi i kad mi je harno

A more mòrè more li bit gore
A more sporo sve sporije sporeć
A more smorenome ne da doreć

OBLAKOTNE OKOLNOSTI

Koliko će oblak čekati pred vratima
moja si preoblaka, lakoma
i lakša ti je zemlja nego meni
reći ću: oblače, uđi –
koristeći zapovjedni način
a ja ću van da se naoblačim

Samo moja ljubav bit će smrknutija
zabrinuta za nestanak, ne jedan
za sve te prohujale ulice, šume, žale
kojih si si bila nekoć puna

Lakše je otići, odati se vjetru
na četiri vode kad se mračim
mekše je biti trbuhom za zemljom
nego zavrnutom aveti slobode
kad je prašnom dušom isprosjačim

Izreknem more i riječ mi zabuči,
Uzburka srce, bezdan ojađeni.
I ne znam što ću kada val se kući
Okrene noseć poruku u mijeni.

Goni me more izmišljati riječi,
Sa dna se dižuć da ih k nebu hitne,
Te jeku tjera nek hridno zaječi
Iz Elsinora: Bit ili bit **ne!**

Ah samo da mi ne vrati sve riječi
Jer s previše njih kako ću mu prići
Kad ljepše ga je dragat izdaleka.

Tako mu neću prestat biti jeka
Ni umrijet ja ne namjeravam a šutke
Tek vječno ću mu šumjeti oblutke.

Otišla je ljubav
Gdje je više ljube.
Navrh tisuć stuba
Stube zemlju gube.

Nema više tebe,
Više nema mene.

Kako me zazebe:
Sjen sam tvoje sjene.

Nigdje, niotkuda,
Pukao je glas.
Nema više čuda.

U zao si čas,
Željlo moja luda.
Nema više nas.

Ulazim u more ko što idem u te
i tek što ne kličem i tek što ne plačem.
Klanjam se duboko ko ljepšem i jačem,
raskriljenih ruku cjelivam mu skute.

Zaklopljenih vjeđa ronim polutmine
provlačec se vrevom božanstvenih uda.
Bacam se svim bičem u sunovrat čuda
da mi utopljenih sto sunaca sine.

Kako su u hipu planula vremena?
Je li sutom bio? ili je tek zora?
Zar ti jedino si ostala od mora?

Ili je tek more ostalo ode tebe,
naletima vala opjevana pjena
dokle u dubini moj se gubi greben?

EPILOG

Kroz šikaru, draču, iskao sam nit
Arijadne, nacrt, poetiku vrta.
Tražio sam gdje je promisao skrit:
što priopćuje nam tajna kretnja rta.

Ali svuda gdje je nekoć cvao vrt
vidjeh djelo djelo uništenja, cvat ruina,
pod plaštem života razmetljivu smrt,
nijemo uzmicala sveta je divljina.
(20. 7. 1985.)